

Regressie naar een vorig leven als kosmonaut

Ben jij wel een mens?

Lichtwezens van buitenaardse oorsprong doen op aarde graag ervaringen op, maar contact leggen met de menselijke soort valt weleens tegen. Regressie- en reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele vertelt over een eerste ontmoeting tussen kosmonaut en aardbewoners, lang geleden.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER



SPECIAL

UFO's & Aliens



Tijdens een bijeenkomst voor therapeuten ontmoette ik een nieuwe collega waarmee ik in gesprek raakte. Laat ik hem Jonas noemen. Jonas was midden vijftig, ik was op dat moment begin dertig en bezig met het opstarten van mijn eigen praktijk reïncarnatietherapie. Jonas zat als psychotherapeut ruim twintig jaar in het vak en ik schatte zijn expertise hoog in. Ik was benieuwd wat hij vond van nieuwe regressietechnieken, omdat hij zich op dat vlak liet bijscholen. In ons korte gesprek merkte hij zijdelings op: “Je staat wel erg vaak met jouw schrijfsels over reïncarnatietherapie in ons beroepsblad. Als je maar niet denkt dat mensen op je zitten te wachten.” Het klonk onaardig, ik voelde me geroepen verdedigend te antwoorden: “Ik vind het geweldig om reïncarnatietherapeut te zijn en praktijkverhalen van cliënten te delen met anderen.” Hij keek me meewarig aan en zei: “Je komt net kijken. Wat weet jij nou op jouw leeftijd over mensen en trauma’s? Als therapeut heb je levenservaring en empathie nodig, dien je menselijk te zijn. Ben jij dat wel, menselijk?” Hij draaide zich om en liep weg, mij in totale verwarring achterlatend. Hoezo zou ik geen mens zijn?

Geschrokken door zijn opmerking, vroeg ik me af wat hij precies bedoelde. Was hij jaloers? Hij kon toch ook artikelen gaan schrijven over cliëntencases? Als beginnend therapeut had ik minder ervaring met cliënten dan hij, maar over empathie beschikte ik zéker. Met knikkende knieën liep ik naar het damestoilet. Ik had dringend een glas water nodig, mijn keel zat dicht en tranen stonden in mijn ogen. Wat overkwam me? Bij de wasbak van het toilet stond een collega haar handen te wassen. Ze keek me aan, zag mijn ontredde en vroeg: “Wat is er met jou aan de hand?” “Jonas zei dat ik geen mens was!” Dat waren niet zijn exacte woorden, toch had ik ze zo wél opgevat. Ze stelde me gerust: “Je bent heus een mens, in dit leven al helemaal, maar misschien is jouw herkomst buitenaards en niet menselijk? Zijn we niet allemaal hier op aarde om te leren hoe het is om mens te zijn?”

Van vorm veranderen

Kort daarop besloot ik door middel van een regressiesessie uit te zoeken waarom ik zo geschrokken was van Jonas’ onvriendelijke opmerking. Ik kwam terecht in herinneringen aan een oude ervaring van heel lang geleden. Als lichtwezen was ik uit een ander sterrenstelsel en een andere beschaving, ver voorbij Orion, naar de aarde toe gekomen. Het energetische ruimtevoertuig waar ik me indertijd in verplaatste, bestond uit een mix van mijn zielsenergie, gedachtenkracht, kristallen én mineralen die op aarde onbekend waren maar op mijn thuisplaneet in grote hoeveelheden aanwezig. Ik was in staat met deze bijzondere combinatie een sterk, ovaal en plat gestroomlijnd energieveld te creëren dat mijn lichtkern omsloot als beschermende huls. Met dit ‘voertuig’ kon ik tijdens ruimtereizen het heelal met ongekende snelheid doorkruisen zonder me te bekommeren om tijdsbarrières of lichtjaren die ik moest overbruggen. Mijn reisdoel en coördinaten waren gezet op: energiekleuren paars en blauw op

planeet aarde brengen en onder haar bewoners verspreiden. Wezens die op aarde leefden, kende ik van holografische projecties. Ik was nieuwsgierig naar hoe alles er in het echt zou uitzien. Het lichtwezen dat ik was, was geslachtloos en zonder enige vormbeperking: een zielskern met een enorme hoeveelheid pulserende diffuse lichtenergie in de kleuren lilapaars, zacht oranje, lichtblauw, geel en zilver. Dit hadden alle wezens in de buitenaardse beschaving waartoe ik behoorde, evenals vibreren op hoge energiefrequenties en in telepathisch contact staan met elkaar. Vaste vormen waren er nauwelijks in het sterrenstelsel waar ik me gewoonlijk voortbewoog. Een soort Atlantis, maar dan energetisch en technisch meer verfijnd. Tijdens de ruimtevlucht oefende ik om mijn vibrerende energiemassa te laten lijken op de verdichte vorm die aardwezens zouden hebben. Het krimpen van mijn energieveld tot aardse mensproporties was het lastigste onderdeel van deze ‘missie’. En uit de holografische beelden over planeet aarde en zijn bewoners viel niet precies te herleiden hoe klein of groot die aardse wezens in werkelijkheid waren. In het heelal draaide alles om pulserende, ijle en diffuse energie.

‘Als lichtwezen was ik uit een ander sterrenstelsel en een andere beschaving, ver voorbij Orion, naar de aarde toe gekomen’

Landing

Het ruimtevoertuig waar ik als energiewezen onderdeel van uitmaakte, landde op de mij nog onbekende planeet in een drassige omgeving. Ik ontkoppelde mijn wervende energiestroom van de kristallen en de ijzerhoudende mineralen. De geklonterde mineralen en kristallen werden weer vloeibaar, transparant en vloeiden terug in mijn energieveld. Zo maakte ik me los van het ovale energievoertuig, dat hierdoor ‘oploste’. Het was vreemd om zonder andere lichtwezens te zijn waarmee ik altijd in verbinding stond, het voelde eenzaam. Ik deed wat me te doen stond en creëerde met gedachtenkracht en zielsenergie een menselijke vorm: romp, hoofd, benen en armen. Ik vond mezelf goed geslaagd als creatie: een wezen met aardse, vaste vormen die op de holografische projectie leek die ik eerder had gezien. Bewegen en ademen was zwaar, de lucht om me heen verstikend. Als ik mezelf toen in een spiegel had kunnen zien... een dun reusachtig groot mensachtig wezen van zeker

*‘Mijn oorsprong is
buitenaards en dat
geldt voor velen: we are
spiritual beings having a
human experience’*



tweeëneenhalf meter hoog met een vierkante constructie op de borst, geavanceerde techniek die me moest laten ademen. Daaraan op stofzuigerslangen lijkende filters die naar de ‘neus’ toeliepen. En dan nog ging ademen niet soepel. Als nieuw menswezen was ik veel te groot, veel te lang en veel te dun in vergelijking tot aardlingen. Om me heen zag ik nieuwe kleuren: voornamelijk groen en bruin (bomen en planten) en vormen die ik niet kende. Het sterrenstelsel waar ik vandaan kwam, daar vibreerde alles in zachte pasteltinten en luchtige rekbare energienevels. De kleuren hier waren anders, hard en fel. De groene en bruine vaste vormen met hun op elkaar gepropte moleculen kwamen raar op me over. Ik was gewend aan ijle substanties die je à la minute zelf van vorm kon laten veranderen: vergroten, verkleinen, uitrekken en verdichten. Ik was aanbeland in een periode van de geschiedenis die we nu de prehistorie of de tijd van holbewoners noemen. Kleine gedrongen, gebogen mensapen. Een groepje van die woest uitzierende primitieve wezens naderde. Mogelijk waren ze afgekomen op de lichtflits en de knal waarmee ik hun groene, vruchtbare bodem had geraakt. Ze stopten en bleven op afstand naar me kijken. Daarna gromden ze, zwaaiend met hun armen. Ze maakten een dreigende indruk. De eerste menselijke emotie waar ik kennis mee maakte was verbazing, daarna paniek. Lange dunne stokken met een stenen punt vlogen me door de lucht tegemoet. Deze vijandige ontvangst had ik niet verwacht. Het eerste contact met aardlingen had ik me echt anders voorgesteld.

Mislukte communicatie

Ik probeerde te redden wat er te redden viel. Maakte de kleur lichtblauw in mijn energieveld groter. Donkerblauw. Meer geel erbij. Paars. De kleurennevel steeg op vanuit mijn hoofd in de richting van het groepje aardse wezens. Immers, de bedoeling was dat ik verschillende energiekleuren op hen zou overbrengen. Mijn ondertussen steeds groter wordende gekleurde energieveld liep wijd

en verdund uit en bewoog zich steeds sneller in draaikolken vanuit mijn nieuwe menselijke vorm, duidelijk zichtbaar voor de holbewoners, in hun richting. In een uiterste poging contact te leggen voegde ik de kleur zilver toe aan de randen van mijn energieveld. Het metalige zilver knetterde en vonkte. Dit werd angstaanjagend gevonden, want een regen van speren kwam op me af. Ze begrepen de lange dunne slungelige mensvorm van buitenaardse afkomst met zijn kleurenmissie niet. Op dat ogenblik dacht ik er niet aan om mijn oorspronkelijke lichtvorm om te zetten in een op tijd weg zoevend energievoertuig. Ik had kunnen vluchten, maar daarvoor was het te laat. Mijn mensachtige lijf bleef op de drassige grond liggen. Onbeweeglijk. De groene bodem onder me voelde hard en bobbelig aan. Het dreigende grommen was vlakbij en veranderde in vreugdekreten toen ze erachter kwamen dat ik niet meer bewoog. Het onbekende enge wezen, ik, was dood. Ze betastten met hun kleine dikke vingers mijn tweede buitenhuid, een energetisch gecreëerd dun en flexibel ruimteschild. Ze hadden geen idee wat dat was, wat ik was, waar ik vandaan kwam of wat mijn bedoeling was. Mijn lichte kleuren stegen op, de vorm waartoe ik me ‘gekneed’ had was kapot. Een mislukte eerste incarnatie op aarde, maar mijn van oorsprong buitenaardse energie was weer vrij. Vrij om te gaan waarheen ‘ik’ wilde. Had ik meer op het uiterlijk en de grootte van deze holbewoners geleken, dan was ‘missie aarde’ vast beter gelukt. Mijn ziel, mijn hele wezen, onthield van dit onvriendelijke aardse welkomstcomité dat ik er niet voor honderd procent menselijk uitzag. Al had ik zeker goede pogingen gedaan om me aan te passen aan menselijke wezens door me als zodanig te transformeren en te presenteren.

Wat men niet kent...

Het gesprek dat ik had met Jonas, waarin hij vroeg of ik wel menselijk was, wierp me in één keer terug naar deze oude ervaring in de prehistorie. Heden en (ver) verleden liepen in elkaar over. Het ruimtewezen nam een kijkje op



planeet aarde, holbewoners zaten niet op zijn komst te wachten. De kosmonaut wist weinig tot niets over menselijke vormen en emoties. Als beginnend reïncarnatietherapeute wist ik weinig over menselijke emoties en trauma's. Gedreven door enthousiasme en nieuwsgierigheid schreef ik artikelen die Jonas, met zijn focus op de gevestigde reguliere psychotherapie, irriteerden. Door mijn nieuwsgierigheid en enthousiasme vond ik schrijven over regressies naar vorige levens leuk om te doen. Met eenzelfde nieuwsgierigheid startte het lichtwezen zijn ruimtereis richting planeet aarde. De gespreksenergie tussen Jonas en mij leek op een herhaling van zetten, zoals bij de ontmoeting tussen kosmonaut en holbewoners. Vernieuwing in bestaande therapieën wordt niet altijd warm onthaald. Wat men niet kent, eet men niet. Net zoals het lichtwezen vijandig werd bejegend door de prehistorische mens. Jonas had gelijk, mijn oorsprong is buitenaards en dat geldt voor velen: *we are spiritual beings having a human experience*; dankzij reïncarnatie-ervaringen komen we daarachter. We zijn geen mensen die telkens spirituele ervaringen opzoeken, maar spirituele lichtwezens die ervaringen opdoen in een mensenlichaam. Jonas' on aardige opmerking liet me spiritueel groeien; onbedoeld zette hij me op het spoor van regressiesessies met *aliens*, ufonauten en andere buitenaardse levensvormen.

Aliens en ufonauten

Bij het lezen van boeken die door Erich von Däniken en Robert Bauval zijn geschreven, vraag ik me vaak

af waarom deze auteurs/onderzoekers buitenaardse regressie-ervaringen niet betrekken bij hun onderzoekswerk. Dan zouden ze over schitterende aanvullende informatie beschikken om hun theorieën over kosmonauten, opgegraven reuzenskeletten en de locatie van de grote piramide ten opzichte van bepaalde sterrenstelsels te staven. Toen Bauval eind jaren negentig een lezing gaf in Nederland, vroeg ik hem zelf of hij ervaringen uit vorige levens gebruikte bij zijn onderzoek naar de connectie tussen Orion en de grote piramide in Egypte. Zijn schampere antwoord: "Met zulke onzin werk ik niet." Jammer, want uit regressie-ervaringen met cliënten weet ik dat vele (licht)wezens afkomstig uit andere dimensies en sterrenstelsels al eeuwenlang planeet aarde bezoeken. Ze crashten soms met hun ruimteschepen, hielpen bij de bouw van piramides, zochten op hoogvlaktes van Peru naar mineralen die ze op hun eigen planeten tekortkwamen. Gebruikten Nazca-lijnen in Peru en rijen menhirs in Europa als markeerpunten op aarde voor aanvliegroutes van hun energievoertuigen. Door aardbewoners werden de uit de hemel neerdalende lichtwezens gezien als engelen, goden of reuzen. Goed verlopend contact tussen kosmonauten en menselijke wezens resulteerde in halfgoden en een nieuw menselijk ras. Zo gek is het niet dat er daarom overal ter wereld afbeeldingen op rotsen zijn opgedoken van ufonauten en dat nog steeds reusachtig grote skeletten worden opgegraven die niet menselijk aandoen. Gemiste kans voor onderzoekers om ervaringen uit vorige levens als een lachertje af te doen. •

'Het metalige zilver knetterde en vonkte. Dit werd angstaanjagend gevonden, want een regen van speren kwam op me af'



Marianne Notschaele-den Boer, WWW.VORIGELEVENS.NL, RHA Publishing